

Modtaget via elektronisk post. Der tages forbehold for evt. fejl

Europaudvalget (2. samling)
(Alm. del - bilag 268)
retlige og indre anliggender ministerråd
(Offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	25. januar 2002

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Justitsministeriets modtagne høringssvar og en udarbejdet høringsoversigt vedrørende Europa-Kommissionens grønbog om erstatning til ofre for forbrydelser, KOM (2001) 536 endelig udgave af 28. september 2001.

Bilagene er ikke produceret af Centraladministrationen og forefindes derfor ikke i elektronisk form

OVERSIGT

over

Høringssvar vedrørende Europa-Kommissionens grønbog om erstatning til ofre for forbrydelser

(KOM (2001) 536 endelig udgave af 28. september 2001)

- **Indledning**

Europa-Kommissionenes grønbog om erstatning til ofre for forbrydelser har været sendt til høring hos:

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, præsidenterne for Københavns Byret og for retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspolitchefen, Politidirektøren i København, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser, Forbrugerrådet, Advokatrådet, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Nævnet for Etnisk Ligestilling, Foreningen Stop Volden, Landsforeningen Hjælp Voldsofre, Landsorganisationen Forebyg Vold, Hjælp Voldsramte, De Samvirkende Invalideorganisationer, Det Centrale Handicapråd og Landsforeningen af Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede.

Justitsministeriet har ikke modtaget høringssvar fra Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Nævnet for Etnisk Ligestilling, Foreningen Stop Volden, Landsorganisationen Forebyg Vold, Hjælp Voldsramte, De Samvirkende Invalideorganisationer og Landsforeningen af Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede.

- **Høringssvarene**

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Præsidenterne for Københavns Byret og for retterne i Århus, Odense, Ålborg, og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Domstolsstyrelsen, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Rigspolitchefen, Advokatrådet og Det Centrale Handicapråd har ikke bemærkninger til grønbogen.

Det Danske Center for Menneskerettigheder og Forbrugerrådet har oplyst, at man ikke har ressourcer til at besvare høringen.

Politidirektøren i København finder det relevant at søge at skabe fælles retningslinier i EU om erstatning til ofre for forbrydelser og har ikke bemærkninger til de tre målsætninger for en eventuel indsats på fællesskabsplan, som er angivet i grønbogen. Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke forbrydelser der skal være omfattet af eventuelle fælles retningslinier, anfører Politidirektøren, at i hvert fald tab, der hidrører fra almindelige berigelsesforbrydelser, som udgangspunkt bør henhøre under private forsikringer.

En ordning, hvorefter skadelidte kan indgive ansøgning om erstatning til en myndighed i bopælsstaten, der så videreformidler ansøgningen til den stat, hvor forbrydelsen er begået, må ifølge Politidirektøren antages at være langsommelig og forsinkende for skadelidte. Det må derfor foretrækkes, at ansøgningen indgives direkte til myndigheden i den stat, hvor forbrydelsen er begået, således at myndighederne har pligt til at orientere skadelidte om mulighederne for at søge erstatning.

Den i grønbogen skitserede model for såkaldt "dobbelt ansvar" – dvs. en model hvor skadelidte kan vælge mellem enten at kræve erstatning i den stat, hvor forbrydelsen er begået, eller i skadelidtes bopælsstat – bør efter Politidirektørens opfattelse ikke gennemføres. Det vil være vanskeligt for en anden stat, end den der har efterforsket forbrydelsen, at undersøge erstatningskravene i tilstrækkelig og herunder vurdere, om skadelidte har udvist egen skyld. Endvidere vil en sådan ordning i høj grad gøre det vanskeligt for staten, der har udbetalt erstatning, at gennemføre en sag om regres mod skadevolderen.

Foreningen af Politimestre i Danmark finder på grundlag af forskellene i lovgivningerne i EU om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, at det er hensigtsmæssigt, at der fastsættes fælles minimumsstandarder i EU. Efter Politimesterforeningens vurdering vil sådanne standarder i øvrigt kun i mindre grad kræve ændring af gældende dansk ret på området.

Politimesterforeningen tager herefter kortfattet stilling til de konkrete spørgsmål vedrørende indholdet af eventuelle minimumsstandarder, som er stillet i Europa-Kommissionens grønbog.

Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser (Erstatningsnævnet) har i sine bemærkninger til grønbogen valgt at koncentrere sig om de spørgsmål, der vedrører sagsbehandlingen. Nævnet har således ikke bemærkninger til afsnit 5 i grønbogen om minimumsstandarder. Dog bemærker nævnet, at spørgsmålet om, hvilke beviskrav der bør stilles i sager om erstatning til ofre for forbrydelser, bør overlades til de enkelte medlemslande, idet et fællesprincip for bevisvurdering forekommer unødigt bureaukratisk og vanskeligt gennemførligt.

For så vidt angår spørgsmålet om anmeldelse af forbrydelsen til politiet anbefaler Erstatningsnævnet, at man for at undgå misbrug fastholder kravet om anmeldelse, herunder anmeldelse inden for en rimelig frist. Den antagelse, som der gives udtryk for i grønbogen, at en sen anmeldelse primært vil komme ofret til skade, fordi det gør det vanskeligt at fastslå, om vedkommende har været offer for en forbrydelse, og hvilke skader der er påført den pågældende, er ikke i alle tilfælde korrekt. Anmeldes forbrydelsen først til politiet efter nogle dage, vil det ofte betyde, at politiet ikke har mulighed for at opklare forbrydelsen. I praksis må anmelderens forklaring om forholdet således lægges til grund, i hvert fald hvis der er tegn på skade, uanset om skaden måtte være opstået ved vold, under et slagsmål eller eventuelt ved et fald. Denne bevisusikkerhed med mulighed for misbrug undgås, hvis kravet om anmeldelse inden for en rimelig frist fastholdes. Kravet om politianmeldelse kan eventuelt kombineres med en dispensationsadgang svarende til den danske offererstatningslovs § 10, stk. 2.

Med hensyn til en eventuel minimumsstandard vedrørende udbetaling af forskud på erstatning påpeger Erstatningsnævnet, at man bør være opmærksom på de bevisproblemer, der kan være forbundet hermed. Udbetaling af eventuelt forskud bør i hvert fald afvente straffesagens behandling ved domstolene, således at det er endeligt fastslået, at ofret har været udsat for en forbrydelse.

Vedrørende spørgsmålet om behandlingen af sager der involverer flere medlemsstater, bemærker Erstatningsnævnet, at såfremt kravet om anmeldelse til politiet inden for en rimelig frist fastholdes, så vil ofret i den forbindelse komme i kontakt med politiet på det sted, hvor forbrydelsen er begået. I Danmark har politiet pligt til at vejlede ofret om adgangen til erstatning og om muligheden for at få beskikket en advokat til at bistå sig under sagen. Politiet har endvidere pligt til at hjælpe ofret med at udfylde ansøgningsskema til Erstatningsnævnet og til at sende skemaet til nævnet.

Politiets vejledningspligt gælder i forhold til alle ofre, herunder også udenlandske statsborgere der bliver udsat for en forbrydelse her i landet. De fleste voldsofre har endvidere adgang til at få beskikket en bistandsadvokat, som bl.a. skal

bistå ofret med og vejlede om muligheden for at få erstatning fra staten. Adgangen til at få beskikket en bistandsadvokat gælder, uanset om ofret er statsborger i Danmark eller i udlandet.

Udenlandske statsborgere, der bliver udsat for en voldsforbrydelse her i landet, vil således have krav på bistand til at udfylde en ansøgning om erstatning og til at tilvejebringe den fornødne dokumentation for erstatningskravet. Indførelse af tilsvarende ordninger i de øvrige medlemslande ville måske begrænse behovet for at indføre regler på fællesskabsniveau.

Hvis der skal indføres regler på fællesskabsniveau, anbefaler Erstatningsnævnet, at reglerne bygger på den i grønbogen nævnte model baseret på gensidig bistand, idet myndighederne i det land, hvor forbrydelsen er begået, må antages at være bedst i stand til at vurdere, om der foreligger en forbrydelse, og hvilken erstatning ofret i givet fald har krav på. Dette svarer til den gældende danske ordning og er i sig selv bedst stemmende med princippet om, at det er den stat, på hvis territorium forbrydelsen er begået, der er ansvarlig for erstatning til ofret.

Erstatningsnævnet bemærker afslutningsvis, at indførelse af fælles europæiske regler om erstatning til ofre for forbrydelser er en politisk beslutning, som nævnet ikke finder at burde udtale sig om. Nævnet støder imidlertid kun i meget begrænset omfang på sager, der involverer flere medlemslande, og i de få sager, hvor dette er tilfældet, giver den danske ordning efter nævnets opfattelse gode muligheder for at løse eventuelle problemer. Hvis der indføres en ordning om gensidig bistand, må det antages at indebære behov for tilførsel af yderligere ressourcer til nævnet, såfremt nævnet udpeges som fremsendelsesmyndighed.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre er tilfreds med det initiativ, som Europa-Kommissionen har taget for at sikre voldsofre i EU bedre mulighed for erstatning.

Landsforeningen finder, at der bør gennemføres ensartede regler i alle medlemsstater om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Reglerne bør fastlægge, hvilke forbrydelser der berettiger til erstatning. Efter Landsforeningens opfattelse er de danske regler i denne henseende passende. Der bør desuden etableres et administrativt organ i alle medlemsstater, der skal varetage behandlingen af ansøgninger om erstatning.

Landsforeningen peger endvidere på, at der – indtil der er gennemført ensartede regler – som en overgangsordning kunne indføres minimumsstandarder for, hvilke forbrydelser der skal berettige til offererstatning. Alternativt kunne der indføres en generel adgang for ofre til erstatning i bopælslandet, uanset i hvilket medlemsland forbrydelsen er begået. Dette ville for Danmarks vedkommende indebære, at danskere, der bliver udsat for eksempel som turister i et andet land, efter omstændighederne vil være berettiget til erstatning fra den danske stat.

Efter Landsforeningens opfattelse bør der desuden arbejdes på en harmonisering af reglerne om offererstatning i EU, således at en EU-statsborger, der bliver udsat for en forbrydelse i et andet medlemsland end bopælslandet, kan regne med, at betingelserne for at opnå offererstatning er i overensstemmelse med reglerne i bopælslandet. Landsforeningen foreslår således, at de formelle regler i ofrets bopælsland (f.eks. frister for politianmeldelse, frister for fremsættelse af erstatningskrav og formkrav ved ansøgning om erstatning fra staten mv.) skal anvendes, selv om forbrydelsen er begået i et andet medlemsland. Efter Landsforeningens opfattelse bør det derfor også være bopælslandets administrative organ, der behandler ansøgningen om erstatning, selv om forbrydelsen er begået i et andet medlemsland.

Indtil erstatningsniveauet i medlemslandene er harmoniseret, vil det have stor betydning for ofret at få fastslået, hvilket lands erstatningsregler der skal anvendes. Af hensyn til den nære sammenhæng mellem det enkelte medlemslands erstatningsregler og anden øvrige lovgivning – herunder på det sociale område – bør erstatningen efter Landsforeningens opfattelse beregnes på grundlag af reglerne i det medlemsland, hvor ofre ligesåledes.

Indtil den nævnte harmonisering er gennemført, bør det ligeledes være medlemslandet, hvor ofret har bopæl, der beregner og udbetaler offererstatningen. Meget taler ifølge Landsforeningen for, at bopælslandet får refunderet erstatningsudbetalingen fra det medlemsland, hvor forbrydelsen blev begået. Landsforeningen finder dog, at en sådan regel vil medføre uforholdsmæssigt store administrative omkostninger.

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	25. januar 2002

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Justitsministeriets modtagne høringssvar og en udarbejdet høringsoversigt vedrørende Europa-Kommissionens grønbog om erstatning til ofre for forbrydelser, KOM (2001) 536 endelig udgave af 28. september 2001.

Bilagene er ikke produceret af Centraladministrationen og forefindes derfor ikke i elektronisk form

OVERSIGT

over

Høringssvar vedrørende Europa-Kommissionens grøn bog om erstatning til ofre for forbrydelser

(KOM (2001) 536 endelig udgave af 28. september 2001)

- **Indledning**

Europa-Kommissionenes grøn bog om erstatning til ofre for forbrydelser har været sendt til høring hos:

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, præsidenterne for Københavns Byret og for retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspolicefens, Politidirektøren i København, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser, Forbrugerrådet, Advokatrådet, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Nævnet for Etnisk Ligestilling, Foreningen Stop Volden, Landsforeningen Hjælp Voldsofre, Landsorganisationen Forebyg Vold, Hjælp Voldsrømte, De Samvirkende Invalideorganisationer, Det Centrale Handicapråd og Landsforeningen af Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede.

Justitsministeriet har ikke modtaget høringssvar fra Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Nævnet for Etnisk Ligestilling, Foreningen Stop Volden, Landsorganisationen Forebyg Vold, Hjælp Voldsrømte, De Samvirkende Invalideorganisationer og Landsforeningen af Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede.

- **Høringssvarene**

-

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Præsidenterne for Københavns Byret og for retterne i Århus, Odense, Ålborg, og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Domstolsstyrelsen, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Rigspolitechefen, Advokatrådet og Det Centrale Handicapråd har ikke bemærkninger til grønbogen.

Det Danske Center for Menneskerettigheder og Forbrugerrådet har oplyst, at man ikke har ressourcer til at besvare høringen.

Politidirektøren i København finder det relevant at søge at skabe fælles retningslinier i EU om erstatning til ofre for forbrydelser og har ikke bemærkninger til de tre målsætninger for en eventuel indsats på fællesskabsplan, som er angivet i grønbogen. Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke forbrydelser der skal være omfattet af eventuelle fælles retningslinier, anfører Politidirektøren, at i hvert fald tab, der hidrører fra almindelige berigelsesforbrydelser, som udgangspunkt bør henhøre under private forsikringer.

En ordning, hvorefter skadelidte kan indgive ansøgning om erstatning til en myndighed i bopælsstaten, der så videreformidler ansøgningen til den stat, hvor forbrydelsen er begået, må ifølge Politidirektøren antages at være langsommelig og forsinkende for skadelidte. Det må derfor foretrækkes, at ansøgningen indgives direkte til myndigheden i den stat, hvor forbrydelsen er begået, således at myndighederne har pligt til at orientere skadelidte om mulighederne for at søge erstatning.

Den i grønbogen skitserede model for såkaldt "dobbelt ansvar" – dvs. en model hvor skadelidte kan vælge mellem enten at kræve erstatning i den stat, hvor forbrydelsen er begået, eller i skadelidtes bopælsstat – bør efter Politidirektørens opfattelse ikke gennemføres. Det vil være vanskeligt for en anden stat, end den der har efterforsket forbrydelsen, at undersøge erstatningskravene i tilstrækkelig grad og herunder vurdere, om skadelidte har udvist egen skyld. Endvidere vil en sådan ordning i høj grad gøre det vanskeligt for staten, der har udbetalt erstatning, at gennemføre en sag om regres mod skadevolderen.

Foreningen af Politimestre i Danmark finder på grundlag af forskellene i lovgivningerne i EU om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, at det er hensigtsmæssigt, at der fastsættes fælles minimumsstandarder i EU. Efter Politimesterforeningens vurdering vil sådanne standarder i øvrigt kun i mindre grad kræve ændring af gældende dansk ret på området.

Politimesterforeningen tager herefter kortfattet stilling til de konkrete spørgsmål vedrørende indholdet af eventuelle minimumsstandarder, som er stillet i Europa-Kommissionens grønbog.

Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser (Erstatningsnævnet) har i sine bemærkninger til grønbogen valgt at koncentrere sig om de spørgsmål, der vedrører sagsbehandlingen. Nævnet har således ikke bemærkninger til afsnit 5 i grønbogen om minimumsstandarder. Dog bemærker nævnet, at spørgsmålet om, hvilke beviskrav der bør stilles i sager om erstatning til ofre for forbrydelser, bør overlades til de enkelte medlemslande, idet et fællesprincip for bevisvurdering forekommer unødigt bureaukratisk og vanskeligt gennemførligt.

For så vidt angår spørgsmålet om anmeldelse af forbrydelsen til politiet anbefaler Erstatningsnævnet, at man for at undgå misbrug fastholder kravet om anmeldelse, herunder anmeldelse inden for en rimelig frist. Den antagelse, som der gives udtryk for i grønbogen, at en sen anmeldelse primært vil komme ofret til skade, fordi det gør det vanskeligt at fastslå, om vedkommende har været offer for en forbrydelse, og hvilke skader der er påført den pågældende, er ikke i alle tilfælde korrekt. Anmeldes forbrydelsen først til politiet efter nogle dage, vil det ofte betyde, at politiet ikke har mulighed for at opklare forbrydelsen. I praksis må anmelderens forklaring om forholdet således lægges til grund, i hvert fald hvis der er tegn på skade, uanset om skaden måtte være opstået ved vold, under et slagsmål eller eventuelt ved et fald. Denne bevisusikkerhed med mulighed for misbrug undgås, hvis kravet om anmeldelse inden for en rimelig frist fastholdes. Kravet om politianmeldelse kan eventuelt kombineres med en dispensationsadgang svarende til den danske offererstatningslovs § 10, stk. 2.

Med hensyn til en eventuel minimumsstandard vedrørende udbetaling af forskud på erstatning påpeger Erstatningsnævnet, at man bør være opmærksom på de bevisproblemer, der kan være forbundet hermed. Udbetaling af eventuelt forskud bør i hvert fald afvente straffesagens behandling ved domstolene, således at det er endeligt fastslået, at ofret har været udsat for en forbrydelse.

Vedrørende spørgsmålet om behandlingen af sager der involverer flere medlemsstater, bemærker Erstatningsnævnet, at såfremt kravet om anmeldelse til politiet inden for en rimelig frist fastholdes, så vil ofret i den forbindelse komme i kontakt med politiet på det sted, hvor forbrydelsen er begået. I Danmark har politiet pligt til at vejlede ofret om adgangen til erstatning og om muligheden for at få beskikket en advokat til at bistå sig under sagen. Politiet har

endvidere pligt til at hjælpe ofret med at udfylde ansøgningsskema til Erstatningsnævnet og til at sende skemaet til nævnet.

Politiets vejledningspligt gælder i forhold til alle ofre, herunder også udenlandske statsborgere der bliver udsat for en forbrydelse her i landet. De fleste voldsofre har endvidere adgang til at få beskikket en bistandsadvokat, som bl.a. skal bistå ofret med og vejlede om muligheden for at få erstatning fra staten. Adgangen til at få beskikket en bistandsadvokat gælder, uanset om ofret er statsborger i Danmark eller i udlandet.

Udenlandske statsborgere, der bliver udsat for en voldsforbrydelse her i landet, vil således have krav på bistand til at udfylde en ansøgning om erstatning og til at tilvejebringe den fornødne dokumentation for erstatningskravet. Indførelse af tilsvarende ordninger i de øvrige medlemslande ville måske begrænse behovet for at indføre regler på fællesskabsniveau.

Hvis der skal indføres regler på fællesskabsniveau, anbefaler Erstatningsnævnet, at reglerne bygger på den i grønbogen nævnte model baseret på gensidig bistand, idet myndighederne i det land, hvor forbrydelsen er begået, må antages at være bedst i stand til at vurdere, om der foreligger en forbrydelse, og hvilken erstatning ofret i givet fald har krav på. Dette svarer til den gældende danske ordning og er i sig selv bedst stemmende med princippet om, at det er den stat, på hvis territorium forbrydelsen er begået, der er ansvarlig for erstatning til ofret.

Erstatningsnævnet bemærker afslutningsvis, at indførelse af fælles europæiske regler om erstatning til ofre for forbrydelser er en politisk beslutning, som nævnet ikke finder at burde udtale sig om. Nævnet støder imidlertid kun i meget begrænset omfang på sager, der involverer flere medlemslande, og i de få sager, hvor dette er tilfældet, giver den danske ordning efter nævnets opfattelse gode muligheder for at løse eventuelle problemer. Hvis der indføres en ordning om gensidig bistand, må det antages at indebære behov for tilførsel af yderligere ressourcer til nævnet, såfremt nævnet udpeges som fremsendelsesmyndighed.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre er tilfreds med det initiativ, som Europa-Kommissionen har taget for at sikre voldsofre i EU bedre mulighed for erstatning.

Landsforeningen finder, at der bør gennemføres ensartede regler i alle medlemsstater om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Reglerne bør fastlægge, hvilke forbrydelser der berettiger til erstatning. Efter Landsforeningens opfattelse er de danske regler i denne henseende passende. Der bør desuden etableres et administrativt organ i alle medlemsstater, der skal varetage behandlingen af ansøgninger om erstatning.

Landsforeningen peger endvidere på, at der – indtil der er gennemført ensartede regler – som en overgangsordning kunne indføres minimumsstandarder for, hvilke forbrydelser der skal berettige til offererstatning. Alternativt kunne der indføres en generel adgang for ofre til erstatning i bopælslandet, uanset i hvilket medlemsland forbrydelsen er begået. Dette ville for Danmarks vedkommende indebære, at danskere, der bliver udsat for eksempel som turister i et andet land, efter omstændighederne vil være berettiget til erstatning fra den danske stat.

Efter Landsforeningens opfattelse bør der desuden arbejdes på en harmonisering af reglerne om offererstatning i EU, således at en EU-statsborger, der bliver udsat for en forbrydelse i et andet medlemsland end bopælslandet, kan regne med, at betingelserne for at opnå offererstatning er i overensstemmelse med reglerne i bopælslandet. Landsforeningen foreslår således, at de formelle regler i ofrets bopælsland (f.eks. frister for politianmeldelse, frister for fremsættelse af erstatningskrav og formkrav ved ansøgning om erstatning fra staten mv.) skal anvendes, selv om forbrydelsen er begået i et andet medlemsland. Efter Landsforeningens opfattelse bør det derfor også være bopælslandets administrative organ, der behandler ansøgningen om erstatning, selv om forbrydelsen er begået i et andet medlemsland.

Indtil erstatningsniveauet i medlemslandene er harmoniseret, vil det have stor betydning for ofret at få fastslået, hvilket lands erstatningsregler der skal anvendes. Af hensyn til den nære sammenhæng mellem det enkelte medlemslands erstatningsregler og anden øvrige lovgivning – herunder på det sociale område – bør erstatningen efter Landsforeningens opfattelse beregnes på grundlag af reglerne i det medlemsland, hvor ofre ligesåledes.

Indtil den nævnte harmonisering er gennemført, bør det ligeledes være medlemslandet, hvor ofret har bopæl, der beregner og udbetaler offererstatningen. Meget taler ifølge Landsforeningen for, at bopælslandet får refunderet erstatningsudbetalingen fra det medlemsland, hvor forbrydelsen blev begået. Landsforeningen finder dog, at en sådan regel vil medføre uforholdsmæssigt store administrative omkostninger.

